

Osemnásť nedeľa cez rok A

2. august 20

Mt 14, 13 – 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Život človeka sa odohráva v spoločenstve, v spoločnosti. S druhými sme spojení pradivom vzťahov, ktoré nám pripomínajú, že sme navzájom na seba odkázaní. Napriek všetkej hrdosti moderného človeka, ktorý by najradšej všetko dokázal sám (často sa tým ešte aj hrdíme). Evanjelium dnes hovorí o Ježišom nasýtení zástupov, pripomína tým aj vzájomné prepojenie našich životov. Keďže túto príhodu spomínajú viacerí evanjelisti, je to svedectvom, že ju už prvotná cirkev pokladala za dôležitú.

Ježiš si všimol potreby druhých ľudí. Liečil ich choroby, uzdravoval, pretože choroby dokážu zneprijemniť náš život. Ježišove uzdravenia sa nediali ako nejaké divadlo, ktoré malo ohromiť divákov, skôr im rozumieme ako udalostiam, ktoré sa diali zvnútra - Ježiš liečil dušu človeka, čo sa odrážalo aj na ozdravenie jeho telesnej sféry – veď duša, duch sú vzájomne prepojené s telom človeka. Ježiš ale nezabudol ani na úplne vonkajšiu potrebu – človek sa potrebuje niečím aj nasýtiť, potrebuje sa najesť. Aj keď duchovná potrava do istej miery môže nasýtiť aj telo človeka. Pričom naopak to nefunguje, človek telesným pokrmom nemôže zahnať hlad svojej duše, svojho ducha. Aj keď sa niekedy snažíme ľudovo povedané zjedieť svoje starosti, tým ich nevyriešime, vtedy výsledkom býva skôr nadváha.

Je zaujímavé sledovať, ako apoštoli chceli najprv situáciu riešiť pragmaticky: rozpustiť zástupy, aby išli do okolitých dedín nakúpiť si chlieb a potraviny. Podobne by sme asi rozmýšľali aj my – poslať ľudí kúpiť si stravu. Ježiš ale túto situáciu využíva na to, aby apoštolom pripomenul vzájomné spoločenstvo. Druhý človek nie je len nejaký objekt, ktorý by sme raz mohli poslať tam, inokedy inam, vzájomne sme na seba odkázaní, tvoríme spoločenstvo. Vy im dajte jesť, neposielajte ich preč. Ukáže sa ale, že prostriedky, ktoré majú k dispozícii sú viac ako skromné – možno by nestačili nasýtiť ani stotinu prítomných. Pri Ježišovi ale panuje atmosféra spoločenstva - atmosféra, v ktorej sa ľudia vedeli podeliť aj s tým, čo si pôvodne chceli nechať len sami pre seba. Takto sa nasýtili všetci. Evanjelista konštatuje, že sa pritom nasýtili aj tí, ktorí vo vtedajšom patriarchálnom rangu stáli nižšie.

Čo nám toto rozprávanie chce povedať dnes? My máme ešte dokonalejšiu deľbu práce, potraviny často považujeme len za výrobok, za tovar - ako každý iný. Už nevnímame súvis so živou prírodou, nevnímame, že potraviny sú aj darom, ktorý by aj nemusel byť. V takej situácii nás často ani nenapadne, že s darmi sa môžeme aj podeliť. Niekedy aj tým, že sa trochu uskromníme. V dare nemáme vidieť len vlastný konzum, ale aj možnosť podeliť sa s inými. Nemúsime mať pritom obavu, že tým vyjdeme na psí tridsiatok. Tam, kde je medzi ľuďmi solidarita, tam nemusí byť nikto hladný.

A okrem toho si môžeme dnes uvedomiť, že napriek všetkému lesku dnešného sveta, dnes veľa ľudí duchovne hladuje. Naša prvá reakcia je poslať ich za odborníkmi, za terapeutmi, lekármi, za rôznymi trénermi. Aj v tejto oblasti by sme sa mali vedieť podeliť. Mali by sme aj my učiť dávať dnešnému človekovi potravu ducha. Možno niekedy – podobne ako v dnešnom príbehu- budú pritom stačiť aj

naše skromné zásoby. Len treba vedieť vyjsť zo seba, pokúsiť sa vidieť v druhom človeku brata, sestru, nielen akúsi súčiastku v spoločnosti. To by mala byť aj úloha nás kresťanov v dnešnom svete.

Na tejto ceste nás chce povzbudiť aj sv. Pavol, ktorý vo svojom testamente – v Liste Rimanom hovorí o láske Kristovej hovorí ako o tej, od ktorej nás nič nemôže odlúčiť. Nemyslí tým len skutočnosť, že Kristus nás neprestane mať rád, ale vníma v Kristovej láske silu, ktorá nám pomáha prekonávať všetky prekážky. Snažme sa ju aj my niešť dnešnému svetu.